

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **N. A.**, narozený X, x
státní příslušník X
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě ze dne 11. 3. 2020 proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-31/LE-BA02-BA04-PS-2020 ze dne 20. 2. 2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 13. 2. 2020 zadržen v kamionu spolu s dalšími deseti osobami. Nepředložil žádný doklad totožnosti, ani neprokázal oprávněnost svého pobytu na území ČR. Proto byl za účelem správního vyhoštění zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Tam podal žádost o mezinárodní ochranu.
2. Naříkaným rozhodnutím žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

téhož zákona stanovil do 8. 6. 2020. Žalovaný dospěl k závěru, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce neuvedl objektivní překážky k vycestování do vlasti. Naopak sdělil, že by se do ní rád vrátil. O mezinárodní ochranu požádal až po zadržení policií a následném zajištění. Možnost požádat o azyl přitom měl již po svém příletu do Rumunska, jež bylo prvním členským státem EU, do něhož žalobce přicestoval. Jeho azylovou žádost tedy žalovaný shledal účelovou, podanou pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, či je pozdržet. Lhůtu v rozsahu 110 dnů žalovaný stanovil podle časových nároků na řízení o azylové žádosti, kterou žalobce podal.

3. Proti rozhodnutí žalovaného o zajištění brojil žalobce žalobou, v níž rozporoval stanovení doby zajištění na 110 dnů, neboť mu dává příležitost pouze k jednomu přezkumu u soudu. Dále namítl, že neexistovaly oprávněné důvody se domnívat, že o azyl požádal jen kvůli obavám z vyhoštění a že nemohl o azyl požádat dříve. Žalovaný totiž před vydáním napadeného rozhodnutí nezjišťoval důvody azylové žádosti, pouze vycházel ze závěrů policie, aniž by žalobci umožnil poskytnout údaje k podané žádosti. Jeho výpověď před policií však byla podána ve zcela jiném kontextu, než je řízení o mezinárodní ochraně.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých individualizovaných důvodů žalovaný vycházel. Odůvodnění doby zajištění nevybočilo z ustálené praxe žalovaného, která je přijímána soudy ve správním soudnictví. Žalobce sám uvedl, že z X odešel, jelikož neměl práci a trápily jej rodinné problémy, nikde o azyl však nežádal. Rovněž se žalobce zmínil, že nechce v Evropě zůstat a v případě návratu do vlasti mu nic nehrozí. Žalobce dokonce poznamenal, že by se chtěl do X vrátit. Z takového jednání žalovaný vyvodil účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu.
5. Žaloba není důvodná.
6. Z podmínek pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žalobce formálně rozporoval toliko existenci možnosti požádat o mezinárodní ochranu dříve a existenci oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, nebo je pozdržet. Řádně formulovaným žalobním bodem pak rozporoval jen druhou z těchto podmínek, tedy tzv. účelovost žádosti. V té souvislosti žalovanému pouze vytkl, že vyšel z výpovědi žalobce před orgány Policie České republiky a sám nedoplnil dokazování.
7. Tato námitka je nedůvodná. Zákon o azylu blíže neupravuje postup, jakým má žalovaný zjišťovat splnění podmínek pro uložení povinnosti podle § 46a odst. 1 písm. e) uvedeného zákona. Tyto skutečnosti tak ministerstvo může zjistit i ze spisů žadatele a informací od policie (§ 50 odst. 1 a § 68 odst. 3 správního řádu). Převzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny všechny zákonné podmínky pro rozhodnutí (srov. přiměřeně rozsudek NSS č. j. 3 Azs 24/2013-42 ze dne 5. 3. 2014).
8. Tak tomu je v souzené věci. Protokoly o podání vysvětlení před policií ze dnů 14. a 16. 2. 2020 (č. l. 18–22 správního spisu) dostatečně vypovídají o tom, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je zdržet: žalobce jasně a opakovaně vypověděl, že X opustil z ekonomických důvodů a při případném návratu mu nehrozí žádné nebezpečí. O azyl nežádal a chtěl by se vrátit zpět do vlasti. V jakém zvláštním kontextu žalobce právě toto vypověděl, žaloba neuvádí, takže

nelze než dospět k závěru, že měnící se souvislosti nezměnily nic na podstatě sdělení žalobce, že mu nic nehrozilo a nehrozí. Správní spis i odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy poskytují dostatečnou oporu pro závěr žalovaného o účelovosti žádosti žalobce, jestliže ten přes výše uvedené požádal dne 19. 2. 2020 o mezinárodní ochranu.

9. Namítal-li žalobce, že stanovenou dobou zajištění dochází k vyloučení periodického přezkumu, může být jeho námitka podkladem přezkumu napadeného rozhodnutí jen v obecné rovině. Žalobce totiž námitku formuloval obtížně srozumitelně (zřejmě míní přezkum soudní, ne správní, opírá se však o sdělení k přezkumu správnímu) a bez jakékoliv věcné právní argumentace. Lze k tomu proto jen stručně uvést, že periodicitu přezkumu, ať správního či soudního, slouží k ověření toho, zda důvody a podmínky zajištění trvají (srov. odst. 88 rozsudku ESLP ve věci č. 38822/97 X proti Bulharsku ze dne 9. 1. 2003). Takové úvahy jsou v souzené věci předčasné, protože se týká prvního zajištění, tj. otázky, zda byly dány důvody pro zajištění na počátku. Možnost opětovného přezkumu pak je podle § 46a odst. 10 zákona o azylu vázána na právní moc rozhodnutí ministerstva nebo soudu, nikoliv na dobu zajištění. Závěry žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 170/2019-50 ze dne 13. 11. 2019 tudíž s otázkami rozhodnými pro nynější věc prakticky nijak nesouvisí, protože ten se týkal nových skutečností nastalých po zajištění (resp. spíše nových důkazů o skutečnostech existujících v době rozhodnutí o zajištění), což žalobce nijak netvrdí (jedinou změnou se jeví to, že žalobce vzal svou žádost o mezinárodní ochranu dne 28. 2. 2020 zpět, tj. ještě před podáním žaloby, srov. č. 1. 43 správního spisu).
10. Nad rámec nezbytného lze jen stručně uvést, že i kdyby nové skutečnosti po rozhodnutí o zajištění nastaly, žalobce se – v případě, že by stávající úprava § 46a zákona o azylu bránila přezkumu trvání důvodů pro omezení osobní svobody v *rozumných intervalech* – může domoci přezkumu buďto na základě žádosti podané přímo podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která má (potenciálně) aplikační přednost před procesními pravidly zákona o azylu (srov. čl. 10 Ústavy České republiky), nebo žalobou směřující proti nečinnosti žalovaného, který je *ex officio* povinen bez zbytečného odkladu zajištění ukončit, pokud pominou jeho důvody (§ 46a odst. 10 a 13 zákona o azylu). Jak však soud výše uvedl, tyto úvahy jsou ve vztahu k napadenému rozhodnutí předčasné.
11. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první soudního řádu správního).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. dubna 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce

